

2015

sobota 21/03

OPONKA

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

SETKÁNÍ DIVADEL - MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY

Festival Setkání divadel - Malé jevištní formy pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o. ve spolupráci s NIPDS-Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Fondu kultury Zlínského kraje a Města Valašské Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS-CABOT.

Sláva dobrému divadlu aneb už je to 110 let

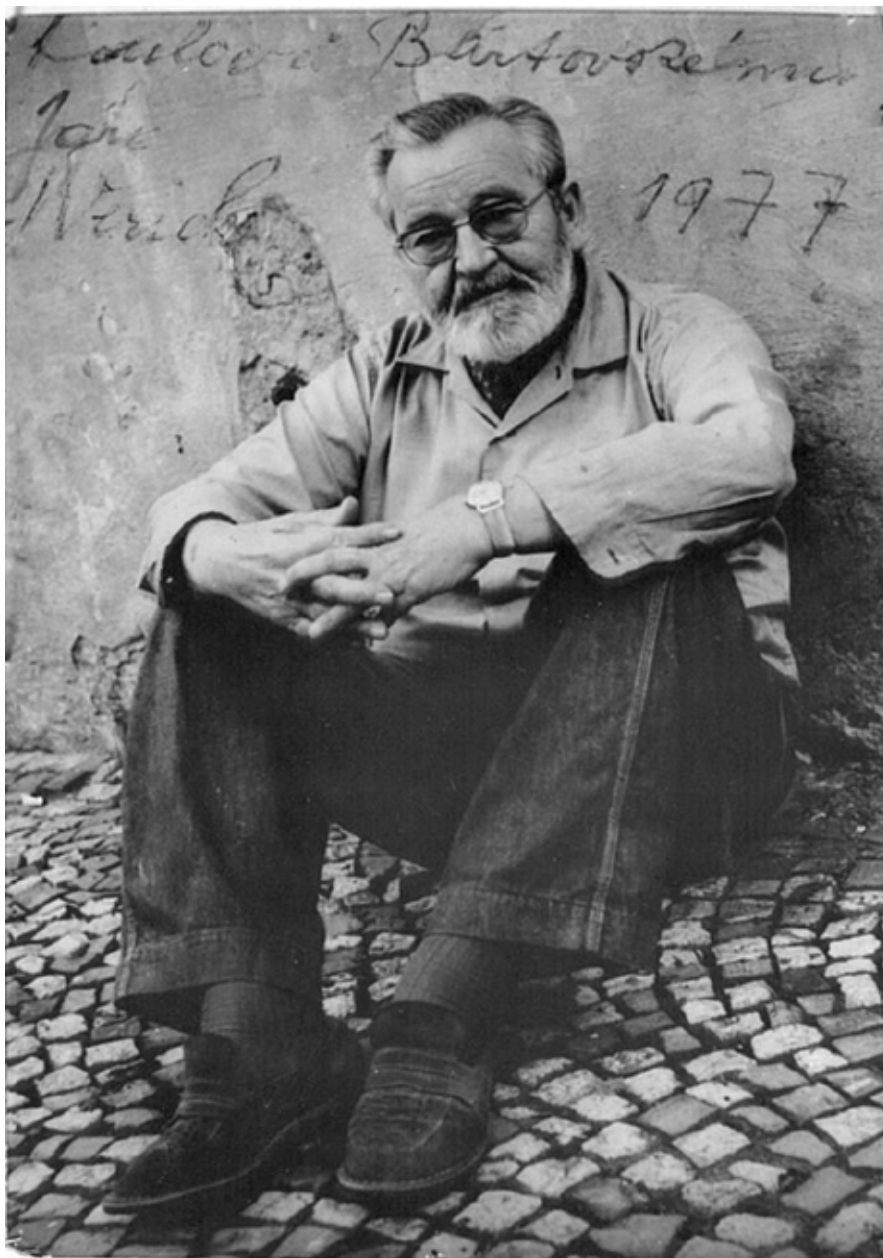
Už je to neuvěřitelných 110 let, kdy se narodil Jan Werich (6. února 1905, Praha – 31. října 1980, Praha). O legendě československého divadla a filmu už bylo napsáno a řečeno mnoho. Také všichni víme, že by nebylo Osvobozeného divadla bez Jiřího Voskovce a geniálního jazzmana Jaroslava Ježka. Ale to vše je pro vás známá historie. A všichni také dobře víme, proč se nerozlučná dvojice V+W po nástupu komunisty Klementa Gottwalda k moci nadobro rozloučila. Na to také vzpomínat nechci. Rád bych ale připomenul, kým pro mě byl a stále je Jan Werich – výjimečný člověk, herec a spisovatel.

Začnu vlastním dětstvím, do kterého se pan Werich zapsal nerasmazatelně. Na tatínkově gramofonu značky Tesla totiž nejčastěji ležely Werichovy pohádky. Zvláště, když mě dostihnul nějaký zápal průdušek, kterých jsem si užil, byl pro mě pohádkový svět pana Wericha hotovým lázeňským pobytom, který vyháňel ne-duhy z těla i duše spolehlivě ven. Už ani nevím, kolikrát jsem ty pohádky slyšel, ale znal jsem je téměř nazpaměť. A tak se mi to „Fimfárum“ dostalo pod kůži, že pro mě bylo první školou životní filosofie. Pan Werich byl pro mě tím kouzelným dědečkem, který mi dal zprávu o životě. Žádný „Malý princ“ ani Andersen mi tolik povědět nedokázal. Bylo mi pak teskně, když jsem se jako klučina dozvěděl, že už tady s námi pan Werich není. Mně ale neumřel, kdybych měl parafrázovat slova Boženy Němcové o její milované babičce.

Teprve později jsem viděl pana Wericha v jeho slavných filmových a divadelních rolích. A mnohem později jsem se také dozvěděl, co to byla „Anticharta“, kterou mu budou mnozí rozumbradové a moralisti vždycky otloukat o hlavu a sami se přitom od házení špíny ušpiní. Moudrý klaun Jan Werich

ležel a bude ležet v žaludku mnohým a jak to tak bývá, doma bude těžko někdo prorochem. Já tady ale nebudu polemizovat s těmi, kteří nedají na pana Wericha dopustit, ani s těmi, kteří z něj mají bůhví proč kopřivku – takoví už jsme my Češi. A málokterý národ si tak dokáže šlapat po štěstí. Raději vzpomenu krásné zážitky, které mi nikdo nevezme.

Janu Werichovi jeho kamarád Jiří Voskovec (už byl v emigraci v USA), ale nový a rovnocenný divadelní parťák Miroslav Horníček. Často se mi připomíná jejich forbína (předscéna), v níž komentují lidské dějiny. Až dojde na středověk, který místo toho, aby se nám vzdaloval, v nás stále dohání. Na tom se nic nezměnilo, pane Werichu.

A bych nezapomněl, že jsme na divadelním festivalu, budu parafrázovat známý mistrův citát, který přenesu na téma herecké. Totiž, když už herec jednou na jevišti je, tak má koukat, aby tam skutečně byl. A když už kouká, aby tam byl, tak má být tím, kým skutečně je, a ne tím, čím v žádném případě není, jak tomu v mnoha hereckých případech je. To snad mluví za všechno, podle mě to poselství pan Werich naplnil. Přeju všem hercům, aby se jim povedlo něco podobného.

A na závěr něco o klaunství – o moudrosti na jevišti. Dvojice V+W vymyslela moderní divadelní improvizaci a aktuální společenskou satiru – stáli u zrodu „malé jevištní formy“. Humor se dá na jevišti dělat různě. Ale navázat na slavné komické součty V+W a později S+Š a Š+G, ty neznámé v rovnici smíchu si doplníte snadno sami, není legrace. Jedno mi utkvělo – improvizovat se nedá bez přípravy a humor nelze

dělat, legraci je třeba zažít. Jako v groteskách, které si pan Werich zamiloval. A on dokázal být na jevišti moudrým klaunem a nikdy nešáskem počmáraným. Někteří lidé mají ten dar, že jsou nenahraditelní. U vás to platí bez ironie, pane Werichu, klaním se. A říkám: Sláva dobrému divadlu!

dělat, legraci je třeba zažít. Jako v groteskách, které si pan Werich zamiloval. A on dokázal být na jevišti moudrým klaunem a nikdy nešáskem počmáraným. Někteří lidé mají ten dar, že jsou nenahraditelní. U vás to platí bez ironie, pane Werichu, klaním se. A říkám: Sláva dobrému divadlu!

Aleš Linduška

Nemůžu taky zapomenout na divadelní Baladu z hadrů, která se uchovala v archivu České televize, v ní už ale nesekunduje

DOPORUČENÍ POROTY NA PŘEHLÍDKU MLADÁ SCÉNA
Divadelní kroužek THESPIS „Anděl strážný“
ÚDIVADLO - Divadelní soubor Malá Monstra „Pekaři“

DOPORUČENÍ POROTY NA PŘEHLÍDKU ŠRÁMKŮV PÍSEK
LDO ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm „Exit: Nekonečno...“
HG feat. Uhřík „Volby“

CENA ZA NEJLEPŠÍ HERECKÝ VÝKON
Zdeněk Hudeček - LÁHOR/Soundsystem

CENA JOSEFA FABIÁNA, CENA DIVÁKŮ
ÚDIVADLO - Divadelní soubor Malá Monstra „Pekaři“

Největším kritikem své tvorby jsem já sám, říká Miroslav Černý

Nováčkem v letošní festivalové porotě je Miroslav Černý, herec a režisér na volné noze. Spolupracuje s divadly Feste a Facka, Západočeským divadlem v Chebu, brněnským divadlem Polárka nebo Divadlem plyšového medvídky Pavla Petra Procházky.

Na Setkání divadel ve Valmezu jsi poprvé, co na to říkáš?

Dojmy jsou velmi pozitivní, atmosféra je příjemná. Stejně tak nám to dobře klapě v porotě. Není to ani tak dramatická smršť představení, jak jsem se bál. Přestože je to pořád ná porce divadla během těch dvou dní.

Jaké by měl mít porotce ideální vlastnosti?

Měl by se oprostit od své sebestřednosti a omezenosti. Musí být otevřený, vnímavý a co nejvíce objektivní. Na druhou stranu si musí stát za svým názorem, i když se tím někoho může dotknout. Pokud je přesvědčený, že nejde o dobré představení, musí pro to najít argumenty, i kdyby sto lidí tvrdilo něco jiného. Každý má právo na svůj názor – a především porotce.

Fungoval jsi už někde v porotě?

Ano, ale popravdě řečeno velké zkušenosti v tomto směru nemám. Je to pro mě nový podnět, učím se a nasávám nové věci. Hledám vlastní pozici, jak k představením přistupovat a jak je hodnotit. Pomáhá mi v tom i to, že sám hraju divadlo a spousty věcí, které tu vidím na jevišti, se sám dopouštím – ať už těch pozitivních nebo negativních.

Porotci Pavel Petr Procházka a Miroslav Černý (vpravo) si mezi představeními užívají svačinku na nádvoří zámku.

Jak tady divadelníci berou vaši kritiku? Dovedou ji zkousnout nebo je uráží?

Po včerejšku z toho mám velice dobrý pocit. Byli každopádně otevření a přijímali vše, co jsme jim řekli.

Dokážeš jako tvůrce a herec snést kritiku svých věcí?

Jsem jí vystavený po každém představení a jsem na to připravený, dokážu to vzít. Většinou se lidí sám ptám, ať už jde o názory laiků nebo odborníků. Samozřejmě člo-

věka potěší, když se to líbí, ale dozvědět se o tom, co v představení nefunguje, je daleko přínosnější. Navíc největším kritikem svých věcí jsem já sám, jsem hodně sebekritický. I když mi okolí tvrdí, že bylo představení v pořádku, většinou se s tím neztotožňuji a odcházím s mírnou skepsí a mám pocit, že to nebylo úplně ono.

Pavel Stojar

Lektorský sbor na pátečním semináři. Zleva Miroslav Černý, Pavel Petr Procházka a Matyáš Dlab.

Pár slov o divadelní kritice a kritikách

I v naší Oponce mohou někdy zaznít vcelku nemilosrdné soudy na adresu představení, které jsme mohli vidět tady ve Valmezu. Netvrdím, že jde o objektivní kritiku. Otázka je, zda může být takové letmé hodnocení pod časovým tlakem uzávěrky časopisu vůbec objektivní.

A jak se vlastně má hodnotit divadlo? Jaká je úroveň současné divadelní kritiky? Jak ji vnímají sami herci a divadelní tvůrci? Zajímal mě, jak na to nahlíží lidé, kteří se hodnocení divadla sami více či méně věnují. V následujících řádcích najdete malou koláž názorů, které byly zveřejněny na toto téma.

Petr Pavlovský, teatrolog a divadelní kritik

Umělecká kritika není vědou, která vždy alespoň usiluje o objektivitu, je to naopak činnost povytce subjektivní. Teatrologie i běžná divácká zkušenost navíc hovoří o tom, že každé představení téže inscenace je jedinečné umělecké dílo. Někdy jindy, jinde, s jiným publikem, v jiném rozpoložení herců, v jiné atmosféře může představení vypadat úplně jinak. Kritici se samozřejmě mohou diametrálně rozcházet i tehdy, když viděli totéž představení. Měli by sice být schopni shodnout se na tom, zda u publika převážně „zabíralo“ nebo ne, zda mělo s publikem kontakt nebo „šlo mimo“, tedy měli by být prostě schopni odečíst a pojmenovat objektivní, mimo ně jsou data. Tuto výhodu například kritici literární nebo výtvarní nemají. Ani to ale neznamená, že se musejí shodnout v tom krucialním, v kritickém soudu, tedy ve výroku o uměleckých hodnotách díla.

Vladimír Hulec, divadelník, divadelní publicista a porotce

Umělci mnohdy reagují na kritiku své práce tak, že se urazí. V amatérských diva-

dlech jsou lidé sice otevření, ale vyhranění. U profesionálů je to ještě horší. Češi speciálně nejsou schopní se o práci kriticky veřejně bavit. A to mě ohromně mrzí a chtěl bych to zlepšit.

Arnošt Goldflam, herec, dramatik a režisér

Bohužel musím říci, že kritici více podléhají módě než tvůrci. Někoho si oblíbí a pak jsou k tomu člověku nekriticky obdivní, často i tam, kde našinec shledává například stereotypy, ustrnutí a podobně. Poslední, kdo tyhle věci objeví, bývají právě kritici. A když už si všimnou, pak takového tvůrce zase zavrhnou paušálně, místo aby se snažili být opravdu kritičtí a soudní a – především – také poučení. Mnozí ani často nesledují obecné dění v divadlech a jsou trochu lajdáci. Kdybychom tak pracovali my – režiséři, herci, už bychom byli dávno bez práce. Málokdy se ale stane, že by mi kritik osvětlil něco, co jsem napří-

klad v textu neobjevil, nepřečetl, neodkryl. Málokdy je to nějaká hlubší analýza, která by šla s nějakým tvůrcem a jeho záměrem od počátku až do prohraného nebo vítězného konce, případně do paty, že by se totiž člověk dozvěděl, proč tomu tak bylo, co pomínul, špatně rozkryl, kde chybil. Ani jména herců a spolupracovníků často nepíše správně. Kritik je můj partner nebo protivník nebo soupeř, to je koneckonců jedno, ale měl bych si ho jako takového vážít. Což se děje opravdu jen málokdy, minimálně.

Eva Stehlíková, teatroložka a překladatelka

Vzhledem k tomu, že se divadlo děje teď a tady, kritika může také být jedním z pramenů, jak se dozvědět o tom, co už není. Až na čestné výjimky současná kritika bohužel nedokáže popsat představení tak, jak bylo zvykem ještě v šedesátých letech minulého století. Jako historický pramen je tudíž bezcenná. Média se divadelní produkci věnují málo, což zřejmě odpovídá místu divadla na kulturní mapě současnosti. Obávám se, že kvalitní recenze na rozhlasové Vltavě nebo televizní Kulturu asi nesleduje mnoho lidí. Naopak internet, velmi sledovaný především mládeží, je v rukou amatérů a podobá se často spíše exaltovanému deníčku teenagerů. Divadelní kritika postrádá silné osobnosti mající přirozenou autoritu, na jejichž úsudek by divadelní sféra s napětím čekala. Mezi kritikou a výkonnými umělci panuje vždycy napětí. Umělci rádi předstírají, že je kritika nezajímá, ve skutečnosti ji velmi pečlivě sledují, často se pro ni trápí, a snad proto se občas uchylují k nesmyslným tvrzením, že kritik píše, protože sám není schopen tvůrčího výkonu na scéně. Jednou snad obě strany přijdou na to, že jsou na stejné lodi.

Pavel Stojar

Postřehy laiků

Jako každý rok i letos po mě chtějí (ano, chtějí, není to moje vlastní rozhodnutí) popsat své dojmy a postřehy z letošních představení. Na úvod bych ráda řekla, že letošní MJF se mi líbily asi nejvíce za celou dobu, co sem jezdím. Nechci tvrdit, že jsem stíhala shlédnout všechny představení (ke své bezbřehé lítosti a lenosti), ale pokusím se shrnout to, co jsem viděla. Potěšilo mne, že zde bylo více komických vstupů než předtím a sehraná témata hercům seděla. Není totiž nic tragičtějšího než nezvládnutá tragédie.

Začnu hned prvním příspěvkem, Rožnovským Exitem do Nekonečna. Ze hry jsem měla možnost vidět pouze posled-

ních dvacet minut, ale když jsem vstoupila do hlediště, jako bych vkročila do jiného světa. Atmosféra byla krásně doplněna němými rolemi a hrou se světlem, výběr hudby byl podle mě naprosto adekvátní a vzbuzoval ve mně mrazení. O to větší šok pro mě byl, když se začalo mluvit. Kontrast byl tak silný, že dokázal během jediné vteřiny rozbít veškerou pracně vybudovanou atmosféru. Škoda. Blazeování hoši mě velmi příjemně překvapili. Těžké téma, podané s komičností a hereckými výkony, které byly na jejich věk dost dobré. Malá Monstra a jejich Pekaři mě taky dostali. Myslím, že se jejich hláškám budu ještě nějaký ten pátek smát. Tedy ne, že by se

jednalo o nějaký intelektuální druh humoru, což jsem možná ocenila o to více, že tato jednoduchost seděla k duchu představení i charakteru herců. Hra mě upřímně pobavila, takže jsem během ní vůbec kriticky neřešila herecké výkony a po této stránce se k nim tedy nemohu vyjádřit. A to je možná účel, ne? Zapomenout na čas a chvíli se bavit...

Přesunu se k dnešku a volbám, což je pro mě osobně útrpné a nudné téma. Ještěže teď už vím, že za to všechno může hlavně Urna. Mimořádně, už dlouho jsem neslyšela takhle vtipně začleněné výňatky z děl autorů, které jsem během úmorných sociologických studií považovala za zoufale nudné.

Děkuji za to! A mimochodem, skvělá kytara, skvělý text a ještě skvělejší zvládnutí multirole v tomto jednotrojném souboru. Až na moje nohy poskládané mezi židličkami a nohama okolních pozemních spolusedících nemám, co bych představení „V úplňku“ vytkla. Až je mi stydno se pokoušet o jakýkoli postřeh ze své laické pozice. Asi jenom řeknu, že jsem se bavila natolik, že jsem ani jednou neměla tendenci se podívat na hodinky, kolik ještě zbývá času, což se mi stává velmi vzácně (upřímně, na tomto festivalu se mi to letos stalo pouze jednou). U Toma a Jeffa se mi vždycky hrozně líbí přepínání mezi scénami. A ostatní věci jsou taky skvělé a profesionální, tudíž je můj dojem velmi pozitivní, a ještě ke všemu jsem se hodně nasmála. Nicméně i přesto mě během některých momentů trochu zazábllo na duši, možná právě proto, že mám sama k válečné tematice docela blízko. **Nika Reiler**

Letošní ročník Setkání divadel jsem si jako divák zvláště užila. Bylo by pro mě opravdu obtížné, kdybych si měla vybrat pouze jednoho jediného favorita. Hned první hra, Exit: Nekonečno, s níž na festival přijel LDO ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm, a jež se od většiny následujících lišil svou vážností a tíživou atmosférou, řekla bych, nasadila festivalu notně vysokou laťku. Následující To Nikdo II od Blazeovaných atmosféru v hledišti odlehčila. Byla jsem překvapená, jak vyzrálé herecké výkony kluci předvedli. Během Přítmi v zadní části M- klubu bohužel nešlo jasně slyšet všechny dialogy, což mi prožitek z před-

stavení trochu pokazilo. Včera jsem se nejvíce bavila během posledních dvou „kousků“ večera. Anděl strážný v podání Divadelního kroužku Thespis nabídl divákům skvělý absurdní humor, který jsem u Havla upřímně nečekala. Líbil se mi také začátek této hry, díky hudební kulise a zvuku psacího stroje, jsem měla pocit, že se opravdu nacházím v polovině šedesátých let v temném bytě písničkářského dramatika. Pekaři byli příjemným „kremlíkem“ na konec a touto cestou bych jim chtěla poděkovat za namožené břišní svaly z nespočetných záchvatů smíchu. To jsem však ještě nevěděla, jaká představení na nás čekají následujícího dne. Volby nebyly volbami, ale vtipným koncertem jednoho skvělého herce, a to doslova. K originálnímu a barovému Úplňku nemám co dodat, snad jen, že v rohu baru jsem chvílemi se bála, zda při tom nedostatku prostoru nedostanu od herců jednu výchovnou facku. Nemá barikáda zase dovedla svým neveselým poselstvím ve veselém obleku k zamyšlení. **Tereza Volfová**

„Mít ruce svázané jako literatura za minulého režimu“ a „být bezmocný jako dítě v mixeru“ jsou jednoznačně nápaditá přirovnání, kterými mi kroužek Údivadlo prostřednictvím svého představení Pekaři obohatil slovní zásobu. Také si budu pamatovat, že ve Volbách od HG feat. Uhřík byli „nejhoršími diváky opět zvoleni děti ve věku 5 – 11, protože si na punkových koncertech kreslí a nedávají pozor“ a že „nápadnice“ je krabička plná nápadů. Díky představení V úplň-

ku od Zatmění zase vím, že „předstírat, že jsi Maďar, to není pro Čecha žádná ostuda!“ Takhle bych mohla dlouze pokračovat, protože letošní ročník byl přímo nabitý situačním humorem a jednotlivé hry protkané trefnými bonmoty.

Herci se postarali o kvalitní zábavu a divákům nabídli dvoudenní festivalovou přehlídku, která byla opravdu rozmanitá. Vedle děl s převažující humornou složkou jsme také viděli například filozoficky laděnou hru Pan P od souboru Valaši v pohybu. Těžkosti války připomněl Tom a Jeff ve své Némé barikádě a tíhu komunismu Thespis, který v Andělovi strážném oživil Havlovu absurdní hru o spisovateli s velkýma ušima, jež mu byly ufiknuty úškama.

Zajímavým oživením festivalu bylo střídání scén – diváci byli několikrát vytrženi ze stereotypního rozdělení sálu na jeviště – hlediště. LDO ZUŠ Rožnov p. Radhoštěm si je ve svém EXIT: NEKONEČNO rozsadili do kruhu kolem sebe, představení V úplňku se zase celé přesídlilo k baru do klubové kavárny.

Výše zmíněné postřehy vypovídají o jediném: scénáristé, režiséři i herci pracují se svými díly kreativně, snaží se jim dávat netradiční rozměry a posouvat je. Berou přitom ohled na současného diváka a snaží se jej co nejvíce zaujmout a zanechat v něm pocit, dojem. V mém případě se jim to povedlo – z letošního ročníku MJF si odnáším spoustu inspirativních zážitků. **Bára Sobotková**

Šárka Vaculíková je stejně jako její hrdinka Milena „začínající dívka v domácnosti“

V doprovodném programu letošního Setkání divadel se představila Šárka Vaculíková se svou hrou Milena má problém. Poprvé ji uvedla loni na podzim v pražském Divadle V Celetné. Seriálová herečka z Ulice se tu představuje v trochu jiné poloze...

Lidé vás znají jako hvězdičku televizních seriálů, ale autorský obor na DAMU a vaše první vlastní představení vás posunuje dál...

Mám vystudované herectví na konzervatoři a nikdy bych neřekla, že budu dělat něco autorského. Měla jsem pocit, že dovedu jen plnit pokyny režiséra a nejsem ten člověk, který dokáže mít na věci vlastní názor a sám něco vymyslí. Až na DAMU na katedře autorské tvorby a pedagogiky jsem zjistila, že mám ještě jiné možnosti a že mě to

baví. Postupně poznávám, že herectví dokážete nejlépe dělat, pokud k němu přistoupíte autorsky, autenticky, sám za sebe. Na katedře jsem si rozšířila své možnosti a naučila se pracovat sama se sebou. Nebýt té katedry, tak není ani mé představení.

Čemu se chcete věnovat dál?

Baví mě točit v televizi, baví mě točit filmy a baví mě hrát divadlo. Přijde mi, že se to i moc hezky doplňuje. Když člověk dělá intenzivně divadlo, získává trénink, který upotřebí před kamerou, kde těch příležitostí hrát není tolik. Nebráním se ničemu a nerada bych patřila jen do jedné herecké škatulky, chtěla bych dál dělat všechno.

Ale živé divadlo je přece jedinečnější díky své bezprostřednosti a kontaktu s divákem ...

Film má zase to kouzlo, že když se povede a zaznamená, nemůže váš výkon nikdo zpochybnit, je to zachycené na věky. Kdežto v divadle, když se vám to výjimečně povede,

vidí to jen těch sto lidí, co je zrovna v sále. A nikdo jiný to už nikdy nemá šanci vidět.

Připouštíte, že vaše představení Milena má problém je autobiografické. Co konkrétně vás inspirovalo?

Hra vznikla původně jako praktická část mé bakalářky, bylo to kratší třicetiminutové autorské představení. Je sice postavené na autobiografických prvcích, ale jen zčásti. Inspirovaly mě problémy, které jsem měla jako začínající dívka v domácnosti, když jsem začala zjišťovat různá úskalí soužití s partnerem. Zároveň jsem do představení zapracovala úlomky životů lidí z mé rodiny. To bylo hodně obohacující, protože jsem vyzpovídala snad všechny členy rodiny. I když ne vše jsem nakonec použila. Zjistíte, že toho například o svém dědečkovi a babičce vlastně moc nevíte, protože vás prostě nenapadne běžně se zeptat na nějaké otázky.

Pavel Stojar

Jeden za osmnáct a druhý bez dvou za dvacet

Na slovíčko s moderátory festivalu

Moderátoři MJF 2015 Petr Král a Zdravec.

Vykutálená dvojice, která vás provázela celým festivalem a originálním způsobem uváděla na prkna, která znamenají svět, každé divadelní číslo, se na festivalu ani na okamžik nezastavila. Petr Král a Zdravec pobavili diváky také v představení souboru Zatmění V Úplňku, a když zrovna nemoderovali nebo nehráli, seskočili do hlediště a užívali si divadelní přehlídku z diváckého pohledu. Festival si vychutnávali také z barové stoličky, kde nám nad džusem a pivem prozradili, čemu se kromě divadla ještě věnují a že na festivalu nejsou takoví nováčci, jak by se mohlo zdát.

Jste na festivalu poprvé?

Z: Já jsem tu letos podruhé, byl jsem tady už předloni. Loni ne, protože jsme měli křtící turné s deskou.

PK: No, jako moderátor ano. Ale jako herec, musím říct, jsem tady už podruhé.

Z: Tak já to řeknu! Peca je vystudovaný herec a několik let hrál divadlo.

Opravdu, a kde?

PK: Hrál jsem v Brně v divadle Polárka. A zajímavé je, že dva porotci jsou z tohoto divadla taky! A potom jsem hrál v Městském divadle v Mostě. Ale teď už se tím asi osm let neživím. Hraju jenom takhle rekreačně, protože mě to s kamarádama pořád baví.

A kdy jsi vystupoval na MJF?

PK: Když mi bylo asi 17, bylo to na střední. S Pavlem Krumpolcem, který měl letos hru Pan P, jsme něco vymýšleli a vzpomínám si, že jsme to nedotáhli do konce, takže jsme s tou hrou tady nevystoupili. Ale já jsem

se přišel podívat, potkal jsem tu nějaké kamarády a oni řekli: Jé, hele, my potřebujeme jednoho herce, protože nám vypadl člověk, pojď si s námi zahrát! Budeš tam jenom takhle s něčím točit a něco povídat. A já jsem tam šel, naprosto nepřípravený, a to byla moje první zkušenost s MJF. Takže jsem tady hrál dneska podruhé asi po 16 letech.

Předtím jste mluvili o hudební desce...

Z: Jo, to je deska kapely 4Dogs, má název The Pause.

A můžete nám o té kapele něco říct?

PK: Je to skupina z Valmezu, která hraje rave-rock. Tady Zdravec je frontman a já jsem manažer kapely. Dnes tady tu desku nemám, jinak bych vám ji dal, normálně ji s sebou vždycky nosím. No fakt.

Z: Já tam zpívám a hraju na kytaru. Jestli jste viděli to představení Pan P, tak ho doprovázel na kytaru Kuba, který je jinak naším bubeníkem.

Máte to pěkně propojené...

PK: Tady ve Valmezu jsou všichni propojení! My ještě víc v tom, že jsme VALOUNY, což je improvizální liga z Valmezu.

Z: Znamená to Valašská Liga Ouzkonákladové Improvizace.

PK: Jo? To jsem nevěděl! (smích)

A je tady ještě někdo z VALOUNŮ?

PK: Jo, my dva, pak taky herec z Pana P a Kuba, co u toho hrál na kytaru. Včera další dva z VALOUNŮ hráli ještě jiné představení, takže jsme to tady pěkně obsadili.

Z: A ve hře V Úplňku hrálo sedm Valounů, to znamená vlastně skoro všichni členové. Prostě jsme to hackli a máme tady tři představení.

Jaké to je, být moderátorem, hercem a zároveň divákem?

Z: Hůř se to stíhá, ale už jsem to tak dělal i předtím.

Ve které z těchto rolí se cítíte nejlíp?

PK: Já myslím, že my se cítíme docela přirozeně, když jsme na baru, dáme si pivo. Tak to jsme v pohodě. (smích)

Z: Jinak teda, musím říct, jsme s Pecou nejlepší herci na světě. Ale nikdo o tom neví. Pak máme taky nejlepší rockovou kapelu na světě, a to taky nikdo neví. (smích)

Po dnešku už to budou vědět všichni čtenáři Oponky. Jak vznikají vaše moderátorské vstupy a úvody k představením?

PK: My si to vůbec nevymýšlíme. Jdeme do zákulisí, kde se chvíli bavíme s lidma. Oni nám většinou chtějí říkat to, co je v té synapsi, kde mají napsané takové ty oficiální věci. Ale my to nechceme slyšet, raději bychom si poslechlí něco zajímavého. Občas z nich něco vypadne a my to pak použijeme.

Z: Na pódiu jsme pak oba zároveň, nepřipravujeme si, co budeme říkat, ale prostě to řekneme. Někdy to vyjde a někdy mň. (smích)

PK: Ale to se stalo tak jednou, řekl bych.

Z: Minimálně, maximálně jednou...

PK: Nebo že by to bylo mň...?

Ptala se Bára Sobotková

Extrovná Karla Prokeše - kulturní pozorovatelna kavárenského povaleče

Poetický průvodce na cestu do Portugalska za Františkem Listopadem

aneb s Janem Burianem za českým režisérem a publicistou do Lisabonu a zpět

Chystáte se do Portugalska? Chcete se dozvědět, kam zajít na nejlepší pastel de nata neboli „národní dortík portugalský“, či kde se nachází nejkrásnější veřejný záchodek na světě? Potřebujete vědět, co je to saudade a jiné důležité věci? Nebo je vám milejší nahlédnout pod povrch všednodenního života té známé–neznámé a snad i trochu exotické země na jihozápadě Evropy. Očima bystrého pozorovatele, zkušeného poutníka, který vidí, co jiným uniká a pozorně naslouchá tomu, co jiní neslyší? Cestujete rádi, když zrovna jinak nemůžete, aspoň ve své fantazii, s průvodcem, jenž vyvolává momentky vlastních reminiscencí pěknou češtinou? Listujete rádi hezky vypravenou knížkou nad šálkem dobré kávy? Zajímá vás, o čem na cestách přemýšlí a koho potkává písničkář, publicista a fotograf Jan Burian? Jestliže ano, udělejte si pohodlí, zamíchejte kávu, otevřete knihu s názvem Výlet do Portugalska aneb Poetický průvodce na cestu tam a zpátky (Galén, 2014) a nechte se vést.

Také Jan Burian, když připravoval tuhle publikaci, měl nejenom hodně přečteno a nastudováno, ale potřeboval i průvodce, znalce místních poměrů v zemi, o níž toho tady, troufám si tvrdit, zas tak moc nevíme. Jedním z nich byl vzácný člověk František Listopad, narozen v Praze 26. listopadu roku 1921, dle rodného a křestního listu Jiří Synek, v Portugalsku známý pod jménem Jorge Listopad. Známy spisovatel, básník, esejista, kritik, novinář, překladatel a také scenárista a divadelní i televizní režisér u nás po válce zakládal deník Mladá fronta a sám se tam ujal vedení kulturní rubriky. V roce 1948 byl ve Francii a návrat do poúnorového Československa odmítl. Později, po jednácti letech, se přestěhoval do Portugalska. Když Jana Buriana prováděl Lisabonem, žil a pracoval tu už čtyřicet let a vyprávěl, co se mezi tím změnilo.

„Je to k nepoznání. Nejdřív jsem přišel do Porta. Lisabon jsem tehdy znal jen málo. V Portu byli lidé ještě chudší a velmi málo

František Listopad (nar. 1921), spisovatel, básník, esejista, kritik, novinář, překladatel a také scenárista a divadelní i televizní režisér, žije v Portugalsku od roku 1959.

informování o světě, uzavření v Portugalsku a šetriví. A měli spoustu dogmat, předsudků a strachu. To všechno, pokud to ještě nezmizelo, mizí. A mizí to nejen v hlavním městě, ale i na venkově. Muži tenkrát chodili v černých šatech a bílých košilích, ačkoli měli jen jednu, nebo dvě. Spousta lidí nikdy neviděla moře. Holíč stříhal vlasy všem stejně. Vysokých škol bylo málo, mladí lidé byli plně kontrolováni a kontrolovali se sami...“, vzpomínal František Listopad při posezení s Janem Burianem v jedné z hospudek starého Lisabonu. „Čas je tu jiný a poměr člověka k času tomu odpovídá. Člověk ze střední Evropy trpí, a to jistě míry je to utrpení sladké. Tady je a není spěch, a když je spěch, tak je to hysterie. V podstatě tu ale není. Stres je sem pouze dovážen. Čas využíváte pro sebe. Čas je váš. Nemáte hodinky a nejste přesný, a při tom všechno vždycky nějak dopadne. Když ovšem děláte nějakou kolektivní práci, není to dobré. Nikdo totiž není přesný. Jedině vlaky – víceméně. A nikdo nemá hodinky. A když je má, tak nejdou. A když jdou, tak se na ně nedívá...“, trošku si zapřeháněl český umělec, který byl svého času také ředitelem Národního divadla v Lisabonu.

V Praze, od premiéry D 34, viděl František Listopad všechny hry, které režíroval Emil František Burian až do doby, kdy sám opustil Československo. E. F. Burian mu ote-

vřel oči, srdce a poschovávané rytmy v těle. A nebýt té zkušenosti, asi by nebyl s to později sám režírovat po světě. Syn klasika české divadelní avantgardy Jan Burian se pak s Františkem Listopadem seznámil s pomocí společných přátel. „Jednou jsem seděl v Rakovníku v Městské knihovně, zazvonil mi telefon a byl tam František Listopad. Říkal, ať tedy přijedu, že mi něco o Portugalsku řekne. Takže jsme se osobně seznámili, až když jsem tam přijel. A je to pro mne jedno z nejzajímavějších setkání, co jsem v životě měl“, svěruje se autor poetického průvodce Portugalskem. S výjimkou turistických pláží procestoval tu zemi od severu k jihu a zpět. Obdivoval památky, nebo jen tak posedával v kavárnách, pozoroval a potkával lidi. Jeho cestopis je tedy mozaikou zážitků, setkávání, rozhovorů a malých zamyšlení. Má ale také další, trochu nečekanou proporcí. Je zároveň sbírkou pozoruhodných citací. Než se totiž Jan Burian vydal na jih, přečetl si Fernanda Pessou, Luíse de Camoes i Gutha-Jarkovského a také knihy dalších autorů, kteří o Portugalsku psali.

Porto na severu, pak Coimbra, Lisabon, a nakonec i Algarve docela na jihu..., to jsou „hlavní“ města a místa zastávek Jana Buriana na jeho první, šestinedělní cestě Portugalskem, která poskytla podklady pro bezmála tři sta stránek jeho postřehů, dojmů a vzpomínek, o něž se v knížce podělil s vnímavými čtenáři. „Říkal jsem si, že je to vlastně pro mne trochu záhadná, tajemná země na druhém konci Evropy, která sice patří do Evropské unie, ale já o ní vlastně nic nevím, zatímco o jiných zemích jsem už něco věděl. A tak jsem říkal, že se nad tím zkusím nějak pozastavit, a pozastavil jsem se na čtyři roky“, odhaluje autor knihy důvody, které ho přivedly do Portugalska, kam se od své první návštěvy v roce 2002 opakovaně vrací, dnes už sám v roli průvodce zvědavých návštěvníků, jimž jde o víc, než o pobyt v turistických centrech.

Opustil nás Jan Roubal

Dlouholetý lektor Setkání divadel malých jevištních forem ve Valašském Meziříčí, nezištný poradce, vždy ochotný podat pomocnou ruku při organizování přehlídky, formování lektorského sboru, při výběru programů.

Přední český teatrolog, teoretik divadla a pedagog Divadelní fakulty JAMU doc. PhDr. Jan Roubal, Ph.D., zemřel po vážné nemoci v úterý 20. ledna v Prostějově, kde začala jeho profesní dráha.

Významný divadelní teoretik, překladatel a vysokoškolský pedagog se narodil 25. října 1947 v Broumově. Zde vyrůstal a zde ho jako středoškolačka ovlivnilo Fialovo Kladivadlo. Jan Roubal následně vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci, obor čeština – dějepis a později i polonistiku. V letech 1973-1990 působil jako vedoucí literárně dramatického oboru LŠU V. Ambrose v Prostějově, v letech 1984-1990 ve stejném oboru i na LŠU Žerotín v Olomouci. Působil jako pedagog na FF UP v Olomouci na katedře divadelních, filmových a mediálních

studií (1990-2007). Disertační práce (Ph.D.): Tři studie k současnému alternativnímu a autorskému divadlu a herectví (1995). V oblasti amatérského divadla založil a vedl soubory Divadlo na dlani (1976-1981), Takydivadlo (1983-1989; oba na LŠU Prostějov) a Pardón 1985-1991 (DK Sigma Olomouc), často působil i v soutěžních porotách.

Na Divadelní fakultě JAMU v Brně byl v letech 1990-1998 odborným asistentem v ateliérech činoherního herectví a dramatické výchovy. V roce 2007 se vrátil na

Divadelní fakultu JAMU, kde působil jako vědecký pracovník v Kabinetu pro výzkum divadla a dramatu, věnoval se výuce doktorandů a vyučoval rovněž v ateliéru Divadlo a výchova. V roce 2010 se habilitoval prací Hledání souřadnic a kontextů divadla. Příspěvky k současné německé divadelní teorii, k jejím otázkám, možným výzvám a inspiracím. Umělecká rada Divadelní fakulty JAMU doporučila jeho jmenování profesorem oboru dramatická umění, jeho jmenovací řízení však už zůstalo nedokončené.

Hlavním předmětem Roubalova zájmu byla oblast teorie divadla, zabýval se však současně i problematikou autorského a studiového divadla. Jeho badatelský přínos a význam souvisel také s tím, že byl vynikajícím znalcem německého a polského divadla a teatrologie, zejména jejích současných tendencí. Rozvinul spolupráci s předními teatrology obou zemí a průběžně seznamoval české prostředí progresivními metodologickými přístupy a tendencemi. -red-

Kultura ve Valašském Meziříčí v období Protektorátu

Před necelým týdnem jsme si mohli připomenout smutné výročí ustavení Protektorátu Čechy a Morava, které zahájilo dlouhých šest let trvající německou okupaci českých zemí. Není překvapující, že stejně jako v jiných městech Protektorátu, i ve Valašském Meziříčí, jež bylo Wehrmachtem obsazeno pozdě odpoledne 15. března 1939, se kulturní a společenský život obyvatel v mnoha aspektech zásadně změnil. Téměř okamžitě se město dostalo pod drobnýhled gestapa. Na donedávna pestrý kulturní život začaly být uvalovány tvrdé restriktce. Počínaje odstraněním řady svazků připomínající existenci první republiky z místních knihoven, přes zatýkání řady osobností, až po rozpouštění místních ochotnických divadelních spolků.

Valašské Meziříčí se na sklonku třicátých let mohlo chlubit poměrně úctyhodnou tradicí divadla, sahající až do roku 1867, kdy Ochotnická společnost uvedla Moliérova Lakomce. Následující léta byl pak vývoj místního ochotnického divadla úzce spjat se sokolským hnutím. Během prvních desetiletí dvacátého století divadlo ve Valmezu vzkvétalo, důkazem je vznik celé řady ochotnických spolků. Za zmínku stojí například již zmiňovaný Sokol, Orel, hasičský sbor i organizace různých politických stran.

Po vzniku Protektorátu jejich činnost bohužel utichala a postupně byly všechny tyto divadelní spolky rozpuštěny, kulturní aktivity utlumeny a majetky zkonfiskovány. Jedinou výjimku představovalo sdružení

zaměstnanců Zbrojovky, které bylo poměrně činné. Jen v průběhu roku 1943 uspořádalo okolo osmdesáti veřejných představení. Nejnavštěvovanějším kulturním místem v té době se stalo kino Sokol, které tak plnilo funkci prostředku propagandy německých okupantů. Filmová představení vždy začínala pronacisticky naladěnými dobovými reklamami. Je třeba podotknout, že v období Protektorátu bylo Valašské Meziříčí, co se kultury týče, o poznání méně aktivní než například nedaleký Vsetín.

Dalším významným centrem kulturního života v předválečných časech bylo místní gymnázium, které se díky svému založení v roce 1871 řadí mezi nejstarší školy na Moravě. Gymnazisté se před začátkem okupace na činnosti ochotnických spolků aktivně podíleli. Nicméně, za okupace byla budova gymnázia na měsíc obsazena Wehrmachtem a během následujících let byla činnost školy omezována a v souladu s politikou germanizace došlo na snižování početních stavů studující mládeže. Studenti vyšších ročníků byli posíláni na nucené práce do Říše, došlo k zatčení a následně popravě ředitele Františka Nedbálky, který se podílel na protinacistickém odboji. V posledních dvou letech války pak činnost školy téměř utichla.

Jednou ze škol, jež v tomto období bez většího útisku fungovala, byla městská hudební škola založená v roce 1939. Fungovat mohla díky tomu, že některé formy umění nepovažovali nacisté za natolik ohrožující pro režim,

jako tomu bylo u jiných vzdělávacích institucí. V posledním roce války nicméně tamější pedagogům hrozilo totální nasazení, v případě kterého by neměl kdo nadané studenty vést. Problematické byly přijímací zkoušky, při nichž docházelo k diskriminaci řady talentovaných studentů kvůli původu.

Zde je třeba také zmínit krátké působení Alfréda Radoka ve Valašském Meziříčí. Slavný režisér zde v roce 1940 našel na určitou dobu útočiště před nebezpečím, které mu, mimo jiné kvůli židovskému původu, hrozilo v Praze. Radok ve „Valašských Athénách“ založil v rámci sokolské organizace soubor Mladá scéna a zinscenoval představení Král Lávra.

Tereza Volfová

Zdroje

Flekačová Martina, 2011, Architektura a urbanismus Valašského Meziříčí ve dvacátém století, magisterská diplomová práce, UPOL, Olomouc.

Kopečková Veronika, 2010, Odbojová skupina Michala Malíka ve Valašském Meziříčí v letech 1944 – 1945, bakalářská práce, MU, Brno.

Machýček Jaroslav, 2014, Hospodářský a sociální život ve Valašském Meziříčí v letech 1939–1945, bakalářská práce, UK, Praha.

<http://www.gfpvm.cz/index.php?who=historie>
<http://www.osobnosti.cz/alfred-radok.php>

Kam dál po MJF?

Festivalová atmosféra má vždy něco do sebe, ať už jste soutěžící, účinkující nebo divák. Proto jsem si pro vás připravila ochutnávku nejzajímavějších divadelních akcí, kterých se můžete v následujícím roce zúčastnit.

Nejblíže je **Setkání/Encounter** (14.-18.4.2015), pořádaný Divadelní fakultou JAMU v Brně, který letos oslaví 25. výročí. Festival vznikl na popud studentů JAMU kvůli potřebě setkávat se i se zahraničními profesionály a studenty divadla, zahrát si a mluvit s nimi, a tím se od sebe navzájem učit. Účastníci festivalu tvoří velmi pestrout

směsici žánrů, stylů a národností. Letos se zde můžete setkat například s divadelníky ze Slovenska, Polska, Gruzie, Ruska, Litvy, Švýcarska, Německa, ale třeba také Skotska. Ceny jsou lidové, offprogramová představení jsou zdarma, součástí jsou také pouliční představení, která zaplaví střed Brna a pokusí se probudit místní obyvatele z dřímání v každodenní šedi. A protože se jedná o setkání, což znamená, že nemusíte jenom koukat na to, „jak se to dělá jinde“, můžete o tom s účinkujícími i sami mluvit během Encounter nights.

Dalším mezinárodním počinem, a dle mého i nejzajímavější kulturní akcí v Olomouckém kraji, je **19. Divadelní Flora**

2015 (8. – 17. 5. 2015). Na jedenácti městských scénách se ve směsici žánrů představí divadelníci ze sedmi evropských zemí, ale také z pražského Divadla Na Zábřahu a tvůrci předních slovenských scén. Těšit se můžete také na skupinu Spitfire Company, režiséra Jiřího Havelku, seskupení Nebeský – Trmíková – Prachař & 420PEOPLE & Experimentální prostor NoD, či dramaturgickou linii Visegrád Performing Arts. Součástí jsou také street performance, improvizace, aktivity pro děti a večerní koncerty.

Mezinárodní festival soudobé taneční tvorby **TANEC VALMEZ** se koná od 5. do 7. června 2015 ve Valašském Meziříčí již po osmé. V pátek 5. června představí slavný norský soubor Jo Strømngren Kompani choreografii Taneční pocta fotbalovému umění, kterou vyprodává divadla po celém světě. V sobotu uvede český soubor 420PEOPLE světovou premiéru inscenace Taneční pocta ping-pongu, kterou trénuje pod vedením Jo Strømngrena. Nedělní odpoledne bude patřit tanečníkům baletu Národního divadla Moravskoslezského, kteří nabídnou tři různorodá představení – Tanec žokejů, Trio g

**TANEC
VAL-
8. MEZ**

moll a Barocco. Diváci budou moci obdivovat umění významných osobností tanečního světa pod širým nebem na malebném nádvoří zámku Žerotínů.

Pokud by vám na podzim Brno chybělo, můžete se do něj vrátit kvůli docela mladému festivalu **Divadelní svět Brno 2015** (17. 10. - 21. 10. 2015). Kromě svého mezinárodního charakteru je tato událost zajímavá také tím, že kromě kamenných divadel se odehrává také v ulicích a na náměstích. Začíná ve víru Noci kejkliřů a pokračuje divadelními jarmarky a pestrými průvody v srdci Brna, které na tuto dobu promění svůj profil a dýchá středověkou atmosférou. Akce bývá noblesně ukončena fenomenální Slavností

DSB

masek. Hlavní myšlenkou festivalu je představení domácí divadelní tvorby v konfrontaci se špičkovou divadelní scénou světovou, přičemž hlavní motto zní: „Být připraven, toť vše!“

Ke konci roku můžeme taky očekávat festival **9 bran** v Praze, věnovaný tématice holokaustu a česko-německo-židovské kultury. Je pojmenován podle knihy Devět bran od Jiřího Mordechaje Langera, která je symbolem tradiční židovské kultury. Čím je specifický? Kromě toho, že veškeré akce (a nejedná se jen o divadlo) jsou zdarma, součástí festivalu je i jedinečný Vlak Lustig, opravdový vlak připomínající svým zjevem „dobyčáky“ používané nacisty k transportu židů během 2. světové války. Vlak objíždí největší česká nádraží a v jednotlivých vagoncích prezentuje smutnou část historie, přičemž jeden z těchto vagonů slouží jako divadelní jeviště tragického příběhu Kateřiny Horovitzové a dalších pasažérů, obětí i jejich katů.

Nika Reiler

Cenu Josefa Fabiána udělují diváci svým hlasováním. Jejich přízeň letos získal Divadelní soubor Malá Monstra, ÚDIVADLO, Kopřivnice. Druhou příčku obsadil soubor LÁHOR/Soundsystem a na třetím místě stanul meziříčský soubor Zatmění.

SOUBOR NÁZEV HRY	počet bodů	počet odevzdaných hlasů	průměr	průměr
LDO ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm „Exit: Nekonečno...“	44	18	2,44	6.
Blazeování II – Ostrava-Poruba „to nikdo II“	39	22	1,77	11.
Fata Morgána – Valašské Meziříčí „V přitmi“	53	28	1,89	10.
Divadelní kroužek Thespis – Frýdlant nad Ostravicí „Anděl strážný“	87	35	2,48	4.
ÚDIVADLO - Divadelní soubor Malá Monstra - Kopřivnice „Pekaři“	166	60	2,76	1.
ZDIVIDLA Ostrava „Svatba s kameny“	75	30	2,5	5.
HG feat. Uhřík – Nový Jičín „Volby“	160	57	2,42	8.
VALAŠI V POHYBU – Valašské Meziříčí „Pan P“	146	60	2,43	7.
ZATMĚNÍ – Valašské Meziříčí „V úplňku“	183	71	2,57	3.
Tom a Jeff – Havířov „Němá barikáda“	209	92	2,27	9.
LÁHOR/Soundsystem – Praha „Kdo to vysvětlí ostatním?“	212	79	2,68	2.

Jak jsme vás vyzvali v prvním čísle letošní Oponky, nechali nám někteří z vás pár kreativních vzkazů. Jaké to byly?

Porazil rakovinu. A umřel.

Vykupujeme starý nábytek, zaječí nožky, plstí.

Víme, že nic nevíme.

Prasata:
-Co nás čeká?
-Řezník vole.

He met his soulmate. She didn't.
Nový začátek. Nový ty. Ne ty.

Po probdělé noci nepřichází nový den.
Proč se třemi diplomy chcete prodávat?

Učil se celý život.
Lavice zely prázdnotou.

Nepíšeme romány.
Děláme divadlo.
Nové, neonošené!

Nemocné emoce odešly po roce.
Y los devoró la selva.

Nekonečno v přitmi,
Němá barikáda volby,
Svatba s kameny v úplňku,
Kdo to vysvětlí ostatním?
Pan P a Pekaři!

Leť. Kdy jindy, když ne teď?
Dřel na lepší zítřky, pak vzpomínal.
Miluju.

Hluboko v lese
křečkovi došel
benzín.

Dovolte, mladé dámy a mladí pánové, abychom vás informovali o termínech konání přehlídek, na něž divadelní soubory z Valmezu mohou postoupit, nebo kam je může doporučit lektorský sbor.

Ve dnech 29. května – 31. května 2015, se uskuteční

54. CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKA
EXPERIMENTUJÍCÍHO DIVADLA
ŠRÁMKŮV PÍSEK

(<http://www.nipos-mk.cz/?p=14679>).

Na 24. – 28. června 2015 je připravena v Ústí nad Orlicí

13. CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKA
STUDENTSKÝCH DIVADELNÍCH
SOUBORŮ MLADÁ SCÉNA

(<http://www.nipos-mk.cz/?p=24559>).

Příští rok nashledanou!

**SETKÁNÍ
DIVADEL** | malé
jevištní
formy
2016

18 - 19 | 03 | 16

Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí

POKYNY K UBYTOVÁNÍ

Vážení účastníci festivalu, ubytování máte zajištěno v Zámeckém penzionu tj. ve stejné budově, ve které se koná festival a v ubytovně U Mlékáren Valašské Meziříčí, ulice Zámecká. Ubytování v Zámeckém penzionu po ukončení pobytu odevzdají klíče do schránky z druhé strany dřevěných dveří směrem do druhého nádvoří do 10.00 hodin.

Ubytování U Mlékáren opustí pokoje do 12.00 hodin a nechají klíče na pokojích.

Přejeme Vám příjemný pobyt.

PROVOZNÍ DOBA

Sobota 21. března

Divadelní kavárna – bar	11:00 – 24:00
M-klub - bar	20:00 – ?
Šatna Kavárna	11:00 – 01:00

FESTIVALOVÉ MENU

Valašská kyselica.....	30 Kč
Párek v rohlíku.....	20 Kč
Ostravská klobása, hořčice.....	40 Kč
Vepřový guláš, chléb.....	69 Kč
Kuřecí řízek, bram. salát.....	69 Kč
Smažák, vařené brambory a tatarka....	69 Kč
Těstovinový salát s hermelínem.....	59 Kč
Valašský frgál 1/4.....	35 Kč
Chléb se sádlem a cibulí	15 Kč
Pečivo	3 Kč

Zpravodaj festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí.

Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka, Pavel Stojar, Nika Reiler, Aleš Linduška, Tereza Volfová, Tereza Barošová, Bára Sobotková.